

2. Tajný deník

Když si tak čtu, co všechno ségra do našeho deníku napsala, tak bych rád některý věci uvedl na pravou míru. Andrea sice napsala, že deník je z poloviny její, ale už vám zapoměla sdělit, že tu druhou půlku budu psát já. Teda vlastně že se v našich tajných zápisech budeme střídat.

Dále vám taky neřekla, že jsem Huklorům navrhl, aby tenhle deník byl takovou kronikou naší společné detektivní práce.

Kvido i Hugo s tím souhlasili, navíc Kvido měl ještě jeden zajímavý nápad.

„A proč by to měl být jen náš soukromý deník? Já myslím, že naši čtenáři by mohli

pátrat s námi. Budeme s nimi hrát s otevřenými kartami. Všechno, co se dozvíme my, dozvědí se i oni. Takže sami mohou určovat, jak by postupovali oni na našem místě.“

Ten nápad se zalíbil i jeho bratrovi. „Nejen to,“ řekl Hugo. „Během vyšetřování si budeme klást nejrůznější otázky. Zločin – to není jen hledání pachatele. I když je to samozřejmě cíl, někdy k němu vedou hodně křivolaké cestičky. Spousta otázek a ne vždy lehkých odpovědí. Takže takový deník jako vy, dvojčata, si může vést každý čtenář.“

Neuniklo mi, jak se Hukloři báječně doplňují. Možná proto, že to jsou oba dva muži. Ne tedy taková dvojčata, jako jsem já s Andreou. My se totiž spíš hádáme, což je dáno tím, že ona je holka a vždycky si zakládá na tom, že musí mít jiný názor než já. Nechápu proč, když vždycky mám pravdu já. Dokonce poslouchá i děsně debilní muziku, kterou já nesnáším. Určitě se za ni stydí, protože si ji používá jen do sluchátek a nikdy ne nahlas. To já se za svou muziku nestydím, protože poslouchám tu správnou.

Ovšem vrtala mi hlavou otázka, kdy vlastně s pátráním začneme.

„Přece až se nějaký případ objeví,“ pokrčil Hugo Lorenc rameny.

„Ale my bysme, to mluvím i za ségru, chtěli začít už co nejdřív.“

„Samozřejmě,“ zapálil si Kvido lulku. „Jenže právě v detektivní práci se spěch a netrpkělivosť nevyplácí. A nadělá víc škody než užitku. Co je to za křik?“

Podle hlasu jsem poznal souseďa, který bydlel pod námi, pana Beníška. My jsme opravdu dost malý dům. Celé třetí patro má pro sebe naše rodina a pod námi bydlí pan profesor Mautner a hodinář Beníšek. V přízemku pak paní Pštrosová a paní Čermáková. Obě jsou hrozná drbny, čímž je nechci nijak pomlouvat, pouze charakterizovat.

Vyběhl jsem na chodbu a narazil na rozčileného hodináře. „Pomóc, zloději!“

„Zavolám policii,“ nabídl jsem se.

„Už jsem volal,“ mávl pan Beníšek rukou. „Radši se jdu podívat, co všechno mi ukradli.“

A pan Beníšek nezamířil do svého bytu, ale do sklepa. Měl tam totiž svou hodinářskou dílnu. Vlastně to tak úplný sklep nebyl, protože měl ještě dvě malá okna do dvora. Z druhé strany, než co bydlela paní Čermáková.

Teď už do přízemku důstojně sestoupili také Hukloři.

„Co se stalo?“

Ukázal jsem na dveře, které z přízemku vedly do sklepa a dílny pana Beníška.

Hukloři na ně zdvořile zakleпали a z dalších dveří v přízemku vyšla paní Pštrosová.

„Jestli to bude zapotřebí,“ spiklenecky na mě zamrkala, „tak já můžu všechno dosvědčit.“

„A co, paní Pštrosová?“

„Mládeži nepřístupno,“ ohrnula nade mnou ta stará dáma nos. „Velké drama lidských vášní. Navenek se sice zdánlivě nic dlouho neděje, ale jednou však pohár trpělivosti překypí. Byla jen otázka času, kdy to Beníška potká.“

Vůbec jsem nechápal, o čem to mluví.

To už se otevřely opět dveře z hodinářského sklepa a paní Pštrosová rychle zmizela ve svém bytečku.

„Nechápu to,“ řekl pan Beníšek. „Zdá se, že se vůbec nic neztratilo.“

„A co řeknete tedy policii?“ zeptal se Hugo.

„To samé, co vám,“ pokrčil pan Beníšek rameny. „Že to vůbec nechápu. Ale sami jste tu spoušť viděli. Hodinářství, to je přesná práce a potrpí si na pořádek. Proto mám taky všech-

ny hodiny, které čeká oprava, nachystané v regálech. Ale teď jsou některé z nich povalené, jako kdyby tam řádl nějaký nepříčetný duch.“

„Nabízí se i mnohem jednodušší vysvětlení,“ řekl Kvido. „Zloděje prostě někdo vyrušil a on zpanikoval.“

„Pane Beníšek,“ zeptal se Hugo, „kdy jste to vlastně zjistil?“

„Přece před chvílí. Muselo se to stát nejspíš v noci.“

Kvido se sklonil k zámku. „Nezdá se,“ podotkl, „že by byl nějak poškozený. Ovšem není to příliš složitý mechanismus a otevřít ho, to je v podstatě hračka.“

Tak moc jsme si s Andreou náš první případ přáli, a jak to vypadalo, už byl tady.

Naši šli večer do kina, takže jsme si nerušeně mohli v obýváku povídat. To je taková neutrální půda v naší rodině, ovšem využívat ji můžeme jen tehdy, když naši nejsou doma. Ne že bysme si třeba nemohli povídat u mě nebo u Andrey, ale brání nám v tom to, že já ve svém pokoji nesnáším holky a Andrea v tom svém zase kluky.

Takže jsme si se ségrou povídali v obýváku.

„Je několik možností,“ řekla Andrea.

„A úplně první je ta, že si hodinář Beníšek to vloupání prostě vymyslel.“

„A proč by to dělal?“

„Určitě měl tu dílnu pojištěnou, protože on někdy opravuje i dosti vzácný kusy. Tak aby dostal vyplacenou pojistku.“

„Ba ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „To by přece křičel, co všechno se mu ztratilo. Jenže on se naopak divil, že se mu vlastně neztratilo vůbec nic.“

Andrea se začervenala. Ségra je dost drsná holka, takže se začervená jen zcela výjimečně. A to už se tedy doopravdy musí stydět. Tentokrát ji k tomu donutila má neúprosná logika.

„Ty vážně, brácho, nejsi tak úplně blbej.“

Velkoryse jsem tu lichotku přehlédl. S holka se prát nemá a s vlastní ségrou už vůbec ne, protože ta má vždycky okamžitou možnost si postěžovat rodičům.

A rodiče jsou v podobných případech strašně neobjektivní. Vůbec je nezajímá, kdo si začal, ale kdo koho zmlátil. Ten si to pak vždycky odnese. Trvalo mi sice delší dobu, než jsem na to přišel, ale protože každý člověk se

má ze svých chyb poučit, tak já se ke své sestře chovám jako gentleman, a mlátím ji jenom v duchu.

To rodičům nevadí, protože do mého ducha nevidí.